

За нього моляться католики зі всього світу

Страждальницька життєва історія місіонера, мученика за віру, отця Серафима Кашуби пов'язана з костелом св. Антонія в м. Корець. Жителі древнього волинського містечка можуть гордитись тим, що саме така людина з непохитною вірою, незламним духом і невичерпною Божою силою проповідувала на корецькій землі.

Алоїз Кашуба походив із небагатої родини, мав двох сестер і брата. Вдома панувала релігійна атмосфера, батько був лідером молитовної спільноти Святого Розарію при храмі отців-капуцинів. Близькість капучинів напевно зумовила і покликання сина: після закінчення гімназії, 1928 року, Алоїз вступив до Ордену Братів Менших (капуцинів), отримавши ім'я Серафим. 1933 року брат Серафим став священником.

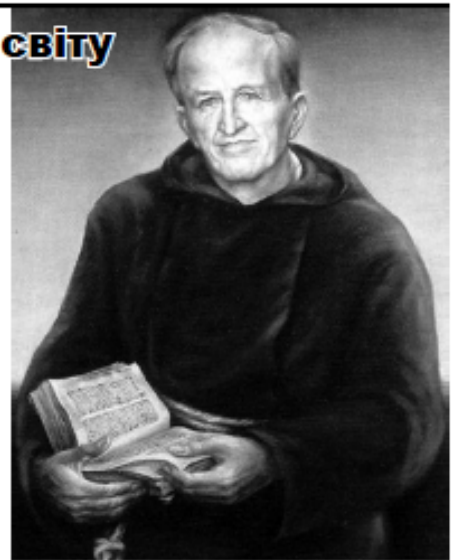
До квітня 1940 року о. Серафим перебував у рідному домі, а по смерті матері вирішив скористатися запрошенням о. Болеслава Войтуня і вирушив на Волинь. Тут відчувався брак священників, тому що деякі настоятелі залишили свої парафії. Новоприбулий працював у різних місцевостях - Карасині, Дерманці, Старій Гуті.

Із 1945 по 1958 рік його місцем служіння був католицький храм у Рівному. Ця парафія вважалася єдиною діючою на території Луцької дієцезії, тому о. Серафим, як останній парафіяльний настоятель на Волині, доїжджав до вірян у Корець, Дубно, Остріг, Сарни. В Корці ще зараз можна послікуватись із свідками таємних богослужінь, які відбувалися в приватних оселях. Участь в обрядах церкви, давала вірним натхнення і впевненості.

Намагаючись зупинити духовний поступ о. Серафима, у 1958 році тогочасна атеїстична влада

заборонила йому виконувати священницькі функції. Він не погодився з таким рішенням: ризикуючи свободою і навіть життям, відвідував віруючих, проповідував їм Євангеліє, проводив святі таїнства. Переслідуваний владою, всіляко паплюжений у пресі, позбавлений права на постійне місце проживання, він став, по суті, мандрівним апостолом. Його шляхи пролягли аж до Казахстану та Сибіру. Та хоч би де бував священник, він завжди проповідував слово Боже і давав духовні настанови людям. Його чекали також тюремні каземати, але, звільнившись з-під варті, священник знову продовжував свою життєву місію.

Наприкінці липня 1977 р., збираючи залишки сил, він повертається до Львова. Відвідує вірних в Рівному та на Поділлі. 19 вересня їде зі Львова до Рівного, по дорозі автобус ламається і о. Серафим змушений кілька кілометрів йти пішки під дощем і снігом. Коли ввечері повернувся до Львова, вірні не могли відразу знайти для нього безпечне місце. Потім знайшли в українській родині. Господарі чули, що він кашляв, але не звертали на це уваги. Біля третьої години ночі, побачивши світло в кімнаті ченця, увійшли і знайшли його вже мертвим. Він сидів за столом перед відкритим часословом, сперши голову на руку, а іншою рукою тримався за серце. Біля нього стояла посудина повна крові – це була кровотеча.

Відразу вночі повідомили всіх про його смерть. Вранці 20 вересня 1977 р. його тіло було положено в цвинтарній каплиці. Влада наполягала, аби його поховано якнайшвидше, щоб не допустити будь-якої маніфестації, ані можливості віддати пошану цій людині. І дійсно багато вірних з різних кінців СРСР не встигли доїхати на похорон, який відбувся 22 вересня 1977 р. Тіло цього апостола Церкви Мовчання спочиває у Львові на Яновському цвинтарі. На його могилі написані слова: "Стався всім для всіх".

Серафим Кашуба добре відомий серед братів-капуцинів, тому католики всього світу уповівають надією і щиро моляться, щоб отець Серафим, який знайшов своє продовження в їхньому серці, якнайшвидше був прирівняний до Лика Святих.

Валентин БРУХЛІЙ, старший науковий співробітник районного історичного музею